

Коледно вълшебство

Пиеса за детски театър

Участници: Дядо Коледа, баба, дядо, майка, баща, 3 деца, Меги, джуджето Дин, джуджето Дан, джуджето Дон, снежен човек

I действие

Звучи музика „Зима е“

/На пързалката, децата играят на фона на музиката , облечени с палта и ръкавици./

Дете 1: Хайде да си направим снежен човек! / започват да моделират/

Дете 2: Голямата топка отдолу, по-малка върху нея.

Дете 3: Хей , аз му направих ръце.

Дете : А сега лъскави черни въглени за очи!

Дете 2: И морковче за нос!

Дете 3: */грабва от земята шапка/* Да довършим нашият красавец.

Дете 1: Забравихме метлата!

Меги: Хубавец! Ама с тая метла ще изплаши бабините кокошки и те ще спрат да носят.

Дете 3: Няма страшно, това е един обикновен снежен човек.

Снежния човек: Не е вярно! Не съм обикновен , а много специален! Специален Коледен Снежен човек!

Меги: Изглеждаш чудесно! Само дето носят ти ми се струва твърде дълъг.

Снежния човек: Да, но затова пък я опитай колко е вкусен! По-леко, по-леко! Да не ми го изядеш целия!

/Майката вика зад кулисите/

Майката: Децата, идвайте да подредим трапезата за големия празник, който приближава.

Меги: Идваме, мамо! Ама че апетитно ухае! /към Снежния човек/. Ела с нас на празника!

Снежният човек: Ти се шегуваш ! Искаш да ме прекръстиш Капещия човек! Благодаря, аз само ще надникна през прозореца. Радвайте се и ще бъдем много доволни!

Музика: „Коледа 2“

/Децата се скриват. Обстановката се сменя – стая с маса, столове, елха. Появяват се бабата и майката, носят слама и чинии, а след тях децата, които вече са без връхни дрехи./

Дете 1: Бабо, защо слагаш слама върху масата?

Баба: Тази слама е благословена. После с нея ще вържем плодните дървета, за да раждат изобилно през годината.

Майка: /към бабата/ Мамо, всички ястия ли сложихме на трапезата?

Баба: Да, но все пак да проверим. Ето тук има варено жито и варен фасул, тук са пълнените чушки с ориз, ошафът, постните сърми, туршията. Донеси, момичето ми, орехите и чесънът, а меда аз ще донеса от избата.

/Бабата и едно от децата излизат. Влизат дядото и бащата, носят голям пън./

Бащата: Здравейте! Вижте какво хубаво дърво намерихме с дядо ви. На Бъдни вечер в огнището се слага дебел дънер наречен бъдник, който гори цяла нощ . В дебелия край на бъдника се прави дупка. Вътре се слага малко зехтин, восък и тамян. Колкото повече искри хвърчат от дънера, толкова по-плодородна ще е годината.

ДЯДО: Ох, че студ е навън ! Къде е баба ви?

Дете 1: Отиде да донесе меда, че да си подсладим Коледата.

ДЕТЕ 2: Мамо, все се питам защо ястията на трапезата на Бъдни вечер трябва да са 7,9 или 12.

Майка: Слушай, момичето ми! Има старо поверие, според което на трапезата преди коледната вечер трябва да се сложи всичко онова, което се произвежда в родния край. На масата трябва да цари изобилие, защото ако не посрещнем с изобилие настъпващата година, тя няма да е щедра към нас.

А ястията са 7, защото толкова са дните на седмицата, 9 защото 9 месеца майката носи своята рожба, и 12 защото 12 са месеците на годината. Сега ясно ли ви е? Пребройте сега колко са ястията на масата .

Дете 3: /брои / Мамо, девет са.

Дете 2: Не , седем са .

Дете 1: О-О! А къде са наденичките?

Майката: Ах, ти, лакомнико! Постни ястия знаеш ли какво е? За месцето до утре ще потраеш!

Дете 1: Защо само постни ястия трябва да ядем днес ?

Майката: Днес е последния ден от коледните пости. На трапезата трябва да има всичко онова, което се ражда на земята-ястията са символ на плодородието.

Тази вечер ние ще почетем отиването на старата година и ще очакваме с нетърпение настъпването на Новата . Чрез хляба, който ще хапнем, ще споменем с добро отминаващата година, за да посрещнем с чиста душа новата.

/Всички сядат, бабата и детето идват и също присядат/

Баба : Ех, че хубаво време навън.

Дядото: Какво му е хубавото. Сняг до колене.

Баба : Не се сърди стопанино! Нали знаете пословицата: “Дебел сняг, голям комат.”

Дете 3: Знаем, знаем. И други мъдри мисли е казал народът.” Каквото посееш, това ще пожънеш”.

Дете 2: И още-„Който се надява на чужда трапеза- гладен остава „

Бабата: Хайде всички да сядаме около трапезата , че днес се вечеря рано , за да узреят рано житата.. И никой не бива да става от трапезата , докато вечеряме, за да не стават кокошките от полозите през годината.

Майката: Хлябът е божество. Пред хляба лоши думи не се изричат. Да се хвърля хляб е грехота, дори трохите не се газят. Към хляба посягат само чисти ръце.

Целият живот на българина е свързан с него: хляб се меси за новородено дете, с хляб се посреща младото семейство, хляб се раздава при кончината на хората. Без хляб няма живот ! Хората знаят- има ли хляб, има благополучие, има плодovitост, има здраве по хора и по добитък. Ето защо най- светлите празници народът ни посреща с хляб.

Бащата: /към бабата/ Майко, помниш ли още онази приказка за хляба, дете ни я разказваше, когато бях дете ?

Бабата: Помня, сине, как да не я помня.

Меги: Разкажи я ,бабо!

Бабата: Добре, добре.....От вас отърване няма!

``Вървяла по пътя голяма сватба. Изведнъж смок преградил пътя й – не я пуска да мине. Молили се сватбарите – и с добро, и със зло, но той не мръдвал. Ала ето ти го, иде хлябът. Щом го видял, смокът избягал и потънал вдън земята. Дивили се хората на чудото и попитали хляба как е уплашил това страшилище. ``За мен е много просто, - рекъл той. - Аз съм голям и силен, защото като ме хвърлят в земята ,шест месеца лежа и трая. Сетне ме режат и връзват. Като ме притисне диканята да ме бели и ситни – пак трая. Носят ме на воденица и ме мелят между камъните. С вода ме месят, на огън ме пекат и аз все трая.....``

Дядото: Разбрахте ли, дечица, защо е силен хлябът ?

Дете 1: Да, дядо, защото той дълго събира сили и е кален с огън и вода.

Дете 2: Защото събира в себе си силата на много житни зрънца, посадени от силни човешки ръце.

Дядото: Ей, дечица, а кой омеси нашия хляб ?

Дете 3: Баба ! И мама!

/Дете донася хляба/

Дядото: Това не е просто хляб, това е цяла картина – ето тук са житните класове, слънцето, харманът, кошарата и бъчвата. Тук е скрит целият трудов живот на хората през отделните сезони.

Бабата: Стига сте приказвали! Време е да разчупим питата! Хайде, дядо!

/Дядото застава тържествено пред хляба и нарича/

Дядото: Сега нека почетем и хляба /вдига го високо/. Нека през идната година по-богата да е земята, спорен да е трудът.

/отчупва една хапка/ Да е пълна къщата ни! /оставя я над камината/

/отчупва друга хапка/ Да ни заобикалят беди и неволи! /поставя хапката до свещта/

/Подава питката на всеки да си отчупи, звучи нар.хоро/

Бащата: Я да видим какви късмети са скрити в питата!

Майката: Какво не трябва да правим ако не ни се падне парата?

Меги: Не трябва да се сърдим, тя носи късмет на един член от семейството.

Майка: Но носи късмет и на цялото семейство. А сега търсете парата, да видим у кого ще е късметът.

Дете 1: Ох, на мен ми се падна мързелът !Ама, че късмет !

Майката: А на мен се падна градината! Това е добре – ще има да се трудя цяла година!

Бабата: А на мен – къщата!Ще я белосвам и изчистя, та да блесне като първа хубавица!

Дете 2: А на мен се падна учението! Е, все аз ли ще уча!

Дядото: Без наука няма сполука! Добър ти е късметът , чедо!Радвай му се!

Дете 3: А на мен се падна здравето !

Баща: А у мен е парата – ще има да печеля тази година!Ще си купим още животни, ще построим нов кокошарник ,а децата ще имат пари за книжки и нови дрехи!

Дядото: А на мен се паднаха нивите – ще ги ора и сея, за да има хляб през новата година.

Меги:А на мен се падна играта.

Бабата: Онзи от вас, който кихне тази вечер, ще получи червеното теленце обичай е това!

Меги:Ах този нос, друг път мира не ми дава, а сега.....защо не ми дойде

кихавица!

Бабата: А сега си вземете от паничката по житно зрънце. Това е за почит към хляба.

Бащата: Похвалила се година

с дълга ръженица,

с бяла пшеница,

Майката: с хиляди агънца,

с живот и здраве!

Догодина, до амина!

Дете 1: Бабо, да запалим ли свещичките на елхата?

Бабата: Седни, баби, не подскачай, че квачките няма да излюпят пиленца. Аз ще запаля свещичките на елхата. */Става и запалва лампичките на елхата/*

Бащата: Знаете ли, деца, че елхата е наша гостенка от далечната руска земя. За първи път елха на Коледа са направили руските войници, които са участвали в Руско-турската война. Техният генерал, който бил отседнал в София през лютата зима на 1878 г., наредил да посадят елхово дърво и го украсили.

Дете 2: */към елхата/* Колко е красива! Тя е вечно зелено дръвче, тя е вечно млада и ни напомня, че живота е също толкова млад и зелен.

Меги: В училище учихме една приказка за елхата. Историята е много тъжна, но интересна. Искате ли да ви я разкажа?

Живеели някога мъж и жена. Те си имали две деца-момче и момиче. Наричали ги Борчо и Елка. Щастливо живеело семейството, докато майката не се разболяла и умряла. За да не останат децата без майчина ласка, бащата се оженил повторно. Но втората му жена била зла към децата и ги прокудила далеч от бащиния дом. Скитали се Борчо и Елка, из тъмните гори, докато не попаднали на една къщичка. Почукали и влезли. Посрещнала ги старица, която любезно ги поканила да останат. Тя била жестока вещица, преоблечена като стара бабичка. Вещицата ги омайвала с хубави приказки и лакомства, докато те забравили за роден дом и родители. Дълго живеели в плен децата, но един ден се сетили за обичния си баща и решили отново да го видят. Избягали от плена на злата вещица, но тя разбрала и пратила след

тях бури и зли хули, затрупала ги със сняг, захвърляла ги в дълбоки пропасти, за да им попречи да се върнат у дома. И почти успяла да ги хване, когато Борчо и Елка уплашени и премръзнали от студ, се обърнали към падаща звезда и се помолили на нея, като на родна майчица да ги спаси от злата вещица. В този миг те се превърнали в две вечно зелени дръвчета с нежни имена : бор и ела, а звездата паднала върху елхичката и заблестяла с чудна светлина. Било Коледа, а елхата станала символ на човешката красота и непресъхващия стремеж на хората към младост, красота и надежда за по-красив живот.

Майката: Вижте нашата зелена красавица - как сияе искряща и чиста, пременена в очакване на Новата година.

Звучи мелодия на песента ``Тиха нощ, свята нощ``/

Бащата: Тази нощ деца е най-дългата и най-светлата.

Според християнските вярвания в тази нощ се е родил спасителят на човечеството. Идването му на този свят във витлеевската пещера било съпроводено с ангелски песни, които славели мира и спокойствието на земята.

Дядото: Това е нощта на семейството, когато всички хора по света отдават почит на своите родители и близки и си честитят настъпването на новия, по-добър живот.

Деце 1: Коледа! Тя иде много отдалеч... Иде с чудните си приказки... Иде със запаления огън... Надежда грее. В душата ни е топло, светло, радостно.

А земята цяла, бяла побеляла.

Деце 2: Тази нощ е зимна, мразовита, но е тя от всички най-честита.

Вижте там елхата стройна, как и вейките блестят.

Свещички, звездички по нея блестят

И много и чудни играчки висят.

И чука, чука, чука, чук . Скоро.

Дядо Коледа ще дойде тук.

Майката: Още мъничко потрайте, скоро ще изгрее чудната звездица,

На небето горе, мои весели дечица.

Бащата: И в среднощ добрият старец ще бъде тука, всички стаи ще отвори, всеки дом ще благослови със любов, имот и здраве и без много шум и врява, ред по редом ще дарява на момиченцата малки, на момченцата добри, книжки, чанти, залъгалки.

Меги: Ех, как ми се иска Дядо Коледа да ми подари кукла – една такава красива... с чудна рокля от воали...

Дете 1: Кой е Дядо Коледа и от къде е дошъл?

Дядото: Дядо Коледа невинаги е бил такъв, какъвто го познаваме днес. В древността човекът, който раздава подаръци, се наричал Свети Николай. Той е роден в земите, където днес се намира Турция, през 300-а г. Израснал в богато семейство, но от много малък останал сирак, тъй като родителите му починали. Николай заживял в манастир и когато бил едва 17-годишен, станал най-младият свещеник. Невероятно много истории описват неговата щедрост. Той раздал фамилното богатство под формата на подаръци и пари към всички нуждаещи се, като най-щедър бил към децата. Отначало подарявал издялканите от него играчки на бедните деца, но като виждал как всички деца го чакат с нетърпение, решил да ги зарадва с нещо. И точно в навечерието на Рождество Христово той нарамил един чувал с издялкани от него детски играчки и тръгнал с дървената си шейна, теглена от еленчето му Рудолф, към най-близкото село. Според легендите Свети Николай пускал торби с подаръци през комините или пък ги хвърлял през прозорците, но правел това тайно от всички, през нощта, точно в полунощ в навечерието на Коледа. Затова го нарекли Дядо Коледа Начинът, по който раздавал подаръците, и до днес е останал непроменен.

Той не можел да се справя сам с изработването на подаръци за децата по цял свят и затова повикал джуджетата да му помагат.

Дете 1: Днес в училище научих легендата за коледния чорап. Слушайте:

Имало едно време един благородник. Той живял щастливо и честито до неочакваната смърт на съпругата му. Останал да се грижи за трите си малки дъщери.

Не минало много време обаче и семейството било принудено да се премести далеч от града, тъй като парите не им достигали. Така дъщерите били принудени да готвят, чистят и перат съвсем сами.

Когато дошло време момичетата да се заомъжват, благородникът изпаднал в още по-голяма безпомощност. Нито една от дъщерите му нямала зестра – никой момък няма да ги вземе без богатство.

Една вечер след като дъщерите му изпразли дрехите си, те простнали чорапите си над камината, за да се изсушат по-бързо. Същата нощ Св. Николай, знаейки за изключително трудното положение на семейството, спрял пред къщата на благородника. Погледнал през прозореца, за да се увери, че всички спят, и забелязал оставените над камината чорапи.

В този миг на Св. Николай му хрумнала идея. Той взел от шейната си три торби със злато, влязъл през комина на къщата и ги сложил в чорапите на младите момичета.

На сутринта, когато дъщерите се разсънили, те намерили чорапите си пълни със злато. Така благородният мъж успял да види трите си дъщери омъжени и доживял живота си щастливо.

Меги: Казват ми, че съм тъпа, защото вярвам в Дядо Коледа.. като малките деца. Но аз вярвам на това, което ти си ми казал – че Дядо Коледа наистина съществува. Нали, татко?

Бащата: Съучениците ти не са прави, Меги. Дядо Коледа наистина съществува.

Меги: Знаех си!

Бащата: Но трябва да ти кажа още някои неща за Дядо Коледа. Струва ми се, че си вече достатъчно голяма, за да разбереш това, което ще ти кажа. Готова ли си?

В различните страни името на добрият старец било различно, но независимо от езика, в сърцето и душата си хората го наричали по един и същ начин. Ние го наричаме Дядо Коледа. Той е духът на безусловната любов и желанието да споделиш тази любов като раздаваш подаръци от все сърце. Когато навърши определена възраст, човек разбира, че Дядо Коледа не е старец, който се провира през комина на Бъдни вечер. Истинският вълшебен дух живее постоянно в твоето сърце, в моето сърце, в сърцето на мама и в сърцата и мислите на всички хора, които вярват в радостта да дават на другите. Истинският дух на Коледа се превръща в това, което можеш да дадеш, вместо в това какво можеш да получиш. Когато осъзнаеш това и то се превърне в част от теб, Коледа се превръща в нещо още по-вълшебно, защото започваш да разбираш, че ако вярваш в духа на Коледа и той живее в сърцето ти, вълшебството извира вътре в теб. Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа?

Меги: Разбирам, татко. Значи магията на Коледа е вътре в нас. Важно е да дарявам и да получавам обич от теб, мама, баба, дядо, братята и сестрите ми. Подаръците са ОБИЧ! Трябва да напиша писмо на Дядо Коледа!

Майката: Хайде да лягаме, няма да вдигаме масата, за да е богата и сита годината. Само ще я преместим до камината, че като дойде Дядо Коледа да остави подаръците и да напълни чорапчетата с лакомства, трябва да има с какво да се почерпи! А вие спете спокойно и утре ще се сбъдне вашата коледна магия.

/Всички излизат./

Музика: „Зимна песничка“

II действие

/Снежният човек се появява/

Сн.човек: */към публиката/* Как ли Дядо Коледа знае на кое дете какъв подарък да донесе? */Деца от публиката отговарят./* Какво? Пишат му писма? А не може ли по телефона?

Музика: „Коледен помагач“ – начален инструментал

/Влиза Джуджето Дон/

Джуджето Дон: Не може! Линиите са претоварени и рискувате да останете без подаръци на Коледа. А, Дядо Коледа е изпуснал едно пакетче! */Взема от земята опакована кутия и зачита, /:“За Дядо Коледа; Северния полюс”. Ама това е подарък за Стареца!/Вика:/* Дядо Коледа, Дядо Коледа...

/Появява се Дядо Коледа/

Дядо Коледа: Какво си се развикал, Дон?

Джуджето Дон: Това е за теб.

Дядо Коледа: А, това е... Хм... Колетче! Сигурно по погрешка е попаднало тук. Да видим. */чете етикетa/* “За Дядо Коледа; Северния полюс”. Не, не е грешка. */отваря пакета/* О, шал! Прекрасен шал! Кой ли ми го изпраща?

/изважда от пакета писмо/

Чуваме гласа на Меги, която е написала писмото:

“Скъпи Дядо Коледа,

Коледа е моят любим празник. Тogaва улиците в нашия град се обвиват със светлинки, а хората – те стават сякаш двойно по-добри.

Ние всички се събираме вкъщи, пеем коледни песни и се чувстваме щастливи.

Няма нищо по-хубаво от това да бъдеш с хората, които обичаш.

Благодаря ти, дядо Коледа. Благодаря ти за празника. Благодаря ти затова, че носиш радост на всички деца по света.

Този шал е един малък подарък за теб. Аз сама съм го плела. Нека той ти напомня в студените зимни вечери, че те обичаме. Ние всички имаме нужда от теб. За да се чувстваме щастливи, за да бъдем по-добри.

*Весела Коледа!
Твоя Меги”*

Дядо Коледа: /просълзен/

Подарък за мен. Милата малка Меги...

Винаги е била толкова добро дете.

Но какво е това? О, колко мило...

/изважда от пакета три малки шалчета/

Дин, Дон, Дан! Джуджета! Джуджета!

ДИН: ДИН!

ДОН: ДОН!

ДАН: ДАН!

ТРИМАТА: Да, Дядо Коледа?

Дядо Коледа: Вижте!

ТРИМАТА: А? О... Шалчета... И?

Дядо Коледа: Те са за вас.

ТРИМАТА: За нас?

Дядо Коледа: Да, от Меги.

ДОН: Меги?

Дядо Коледа: Изпраща ни ги за подарък, за Коледа.

ДИН: Милото момиченце, което живее на последния етаж в една малка къщичка срещу парка?

Дядо Коледа: Да. Точно тя.

ДАН: Познаваш ли я?

ДИН: Не.

ДОН: Тогава?

ДИН: Беше си поръчала мече миналата година.

ДАН: Явно е добро дете.

Дядо Коледа: Много добро.

ДОН: И какво иска?

Дядо Коледа: Нищо.

ДОН: Как така нищо?

Дядо Коледа: Ето - вижте. */показва писмото/*

Джуджетата четат.

ДОН: Странна работа.

ДИН: За първи път виждам подобно писмо.

ДАН: И аз.

ДИН: Може би просто е забравила да напише какъв подарък иска.

ДАН: Как така ще забрави! Та това е най-важното нещо в едно писмо.

ДОН: Всички деца пишат на Дядо Коледа с една-единствена цел – да си поръчат подарък!

Дядо Коледа: Не и тя. Тя не иска подарък.

ДОН: Но как е възможно!

ДАН: Защо не иска подарък?

ДИН: Не знам. Мечето беше хубаво.

Дядо Коледа: Нима не разбирате? Тя е усетила духа на Коледа.

ТРИМАТА: Духа на Коледа?

Дядо Коледа: Да... Коледата – това не е да получаваш подаръци.

ДАН: Така ли?

Дядо Коледа: Коледата – това е да дадеш всичко от себе си, за да направиш някой друг щастлив...

ДИН: Наистина ли?

ДОН: Колко красиво...

ДАН: И все пак... Не можем да я оставим без подарък!

Дядо Коледа: Не, разбира се.

ДИН: Не можем ли?

Дядо Коледа: Всяко дете трябва да получи подарък за Коледа.

ДОН: Особено добрите.

ДАН: И послушните.

ДИН: А Меги е точно такава.

Дядо Коледа: Да...

ДОН: И какво ще правим?

ДАН: Ще трябва да измислим нещо...

ДИН: Нещо, с което да я зарадваме.

ДОН: Нещо, направено специално за нея.

ДАН: Въпросът е какво?

ДОН: Тя е момиченце, значи - кукла.

ДИН: О, да! Всички момиченца се радват на кукли.

ДАН: А тази ще бъде необикновена.

ДОН: Много по-красива от останалите.

ДИН: Тази кукла ще носи духа на Коледа!

ДАН: Точно така! Ще дам всичко от себе си.

ДОН: И аз.

Дядо Коледа: Момчета, това наистина ще бъде най-хубавият подарък. Е, приятна работа.

Дядо Коледа излиза.

Дон и Дан тръгват в различни посоки. Излизат.

Дин е потънал в мечтите си.

ДИН: Ще й ушия рокля от розова коприна, с воланчета и дантелки...
Да! И перли...
Момчета? Дон? Дан?
Но къде отидоха всички? */излиза/*

/Виждаме Дон, хванал се на работа. Влиза Дин. Гледа работещия Дон./

ДИН: Ей, Дон какво правиш?

ДОН: Кукла.

ДИН: Кукла ли?

ДОН: Да – куклата на Меги.

ДИН: Мислих, че заедно ще я правим.

ДОН: Заедно? Ти можеш ли да изваеш тялото й?

ДИН: Не...

ДОН: А да оформиш чертите на лицето?

ДИН: Не.

ДОН: Да оцветиш устните? Да нарисуваш очи?

ДИН: Не.

ДОН: Тогава?

ДИН: Мога да ушия рокля за твоята кукла...

ДОН: Рокля? От плат?

ДИН: Да, от коприна. С фини дантели и...

ДОН: Няма нужда, Дин. Моята кукла си има рокля.

ДИН: Но...

ДОН: Ще оформя гънките на плата, ще я украся с резците, ще я оцветя и...
Дон! Това ще бъде най-красивата кукла, която някой някога е виждал.

ДИН: Е... Приятна работа.

ДОН: Благодаря ти, Дин.

ДИН: Ще отида да видя какво прави Дан.

/Дан работи, затънал в купища хартия. Влиза Дин./

ДИН: Какво правиш, Дан?

ДАН: Пея.

ДИН: Да, чух. А това какво е?

ДАН: Проект.

ДИН: Проект?

ДАН: Да, **технологичен** проект на куклата на Меги.

ДИН: О, Дан...

ДАН: Какво?

ДИН: Съжалявам. Дон вече я е направил.

ДАН: Дон?

ДИН: Да. И изглежда прекрасно.

ДАН: Изглежда, хм...

ДИН: Да...

ДАН: Може ли да ходи?

ДИН: Не.

ДАН: А да си движи ръцете?

ДИН: Не, но е толкова красива...

ДАН: Красива... Красотата не е всичко, Дин.

ДИН: Така ли?

ДАН: Моята кукла ще се движи като истинско дете!

ДИН: Наистина ли?

ДАН: Да, измислил съм всичко.

ДИН: Мога ли да ти помогна?

ДАН: Ти?

ДИН: Да, мога да уشيا рокля. Ще я направя от...

ДАН: Тя няма нужда от рокля.

ДИН: Няма ли?
ДАН: Не, Дин.
ДИН: О...
ДАН: Роклята само ще ѝ пречи.
ДИН: Е, приятна работа, Дан.

/Дин излиза, обзет от мъка./

ДИН: Толкова ми се искаше и аз да зарадвам Меги.
Мислих да уший прекрасна рокля от розова коприна с воланчета,
дантели, перли...
Рокля като за истинска принцеса. Ех...
Дон е завършил вече своята кукла. Куклата на Дан скоро ще бъде
готова...
Утре Дядо Коледа ще избере една от двете.
А аз... Аз мога само да шия...

Музика: „Коледен помагач“ – първи куплет

На другия ден. Влиза Дядо Коледа.

Дядо Коледа: Дин, Дон, Дан, джуджета!

Джуджетата се появяват.

ДИН: Дин!
ДОН: Дон!
ДАН: Дан!
Дядо Коледа: Е, готова ли е куклата?
ДОН: Разбира се.
Дядо Коледа: Покажете ми я.
ДОН: Ето я.

Дядо Коледа: О, Дон, красива е.
ДОН: Нали...
Дядо Коледа: Да... Дори много, много красива.
А какво може да прави?
ДОН: Нищо.
Дядо Коледа: Нищо ли?
ДАН: А моята може да ходи!
Дядо Коледа: Твоята?
ДАН: Да, направих кукла, каквато никой никога не е виждал.
Дядо Коледа: Друга кукла?
ДАН: Да. Вижте!

Дан демонстрира своята кукла.

ДАН: Може да си движи ръцете и краката, да сяда и да става.
Дядо Коледа: Да, виждам...
Е, Дин? Да не би и ти да си направил кукла?
ДИН: Не. Аз... Аз мога само да шия...
Дядо Коледа: Знам, Дин, знам. Ти шиеш по-добре от всеки друг.

През това време Дон и Дан "са се хванали за брадите".

ДОН: Никое дете няма да се зарадва на подобен подарък.
ДАН: Напротив. Всяко дете би искало да има точно такава кукла.
ДОН: Това не е кукла. Това е робот!
ДАН: А твоето е статуетка.
ДОН: С нея Меги ще плаши мишките.
ДАН: А с твоята ще чупи орехи.

ДОН: Ще видиш, че Дядо Коледа ще избере моята.

ДАН: Не е вярно – ще вземе моята.

ДОН: Моята!

ДАН: Не, моята!

Дядо Коледа: Моята, моята... Дон, Дан, какво говорите!
Какво значение има кой какво е направил! Важното е да зарадваме Меги.

ДОН: Тя ще се зарадва много повече на моята кукла.

ДАН: Но още на другия ден ще й омръзне. А с моята винаги ще й е забавно.

Дядо Коледа: Тишина! Е, Дин, какво ще кажеш?

ДИН: Аз?

Дядо Коледа: Коя от двете е по-хубава?

ДИН: Не знам.

Дядо Коледа: Не знаеш?

ДИН: Куклата на Дон изглежда прекрасно, но е напълно неподвижна.

Дядо Коледа: Мда...

ДИН: А тази на Дан може да прави много интересни неща, но за жалост дори не прилича на кукла.

Дядо Коледа: Точно така е...

ДИН: Коя ще занесеш на Меги?

Дядо Коледа: Нито едната.

ТРИМАТА: Какво???

Дядо Коледа: Подаръкът на Меги трябваше да е различен – един прекрасен подарък, вълнуващ подарък – такъв, какъвто никога не сме правили.

ДАН: Но това е най-доброто, което мога.

Дядо Коледа: Да, Дан, това е най-доброто, което ти можеш...

ДОН: Но в моята кукла аз вложих цялата си любов!

Дядо Коледа: Да, Дон. Цялата любов към себе си.
ДИН: Но, Дядо Коледа!
Дядо Коледа: Да, Дин?
ДИН: Какво ще занесеш на Меги?
Дядо Коледа: Нищо. Ще й напиша колко много ни е зарадвала и ще й благодаря.
ДИН: А подарък?
Дядо Коледа: Тя няма нужда от подарък. Тя е усетила духа на Коледа.
ТРИМАТА: Духа на Коледа...
Дядо Коледа: Да... Коледата - това е да забравиш за себе си и да дадеш всичко, за да направиш другите щастливи.

/излиза/

ДИН: Толкова исках да я зарадваме...
ДОН: И аз.
ДАН: И аз...
ДИН: А сега ще остане без подарък.
ДОН: Заради нас.
ДАН: Провалихме се...
ДОН: Да. И разочаровахме Дядо Коледа.
ДИН: Момчета, имам идея! До Коледа има още много време.
ДОН и ДАН: Е??
ДИН: Можем да направим нова кукла.
ДОН: Нова кукла?
ДАН: Какъв смисъл има?
ДОН: Никой от нас не може да направи онзи изключителен подарък, който Меги заслужава.
ДИН: Но може би, ако работим заедно...
ДАН: Заедно?
ДИН: Да. Ти, Дон, ще направиш главата, а Дан – тялото.

ДОН: Така тя ще може да се движи...

ДАН: И ще бъде красива!

ДИН: Да... А аз ще ѝ ушия рокля. Рокля от розова коприна – с воланчета и дантели, и перли...

ДОН: Това ще бъде най-прекрасното нещо, което някога сме правили.

ДАН: Момчета, на работа!

Джуджетата започват да изработват новата кукла.

Пеят с мелодията на „Коледен помагач“:

ДАН: *Ето моите проекти!*

ДОН: *Ето моите боички!*

ДИН: *За усмивката на Меги
заедно работим всички.*

ТРИМАТА: *Тъй се случват чудесата.
скоро тя ще е готова.
Най-красива, най-прекрасна
ще е тази кукла нова!*

ДАН: *Дон главата ѝ оформя,*

ДОН: *Дан окачва ѝ ръцете.*

ДАН: *Дон очите ѝ рисува.*

ДОН: *Дан прикрепя ѝ крачетата.*

ДВАМАТА: *Трака шевната машина,
а зад нея Дин седи.
Той от розова коприна*

рокля приказна крои.

ТРИМАТА: *В работата обща всеки
вложи своето сърце.
Тъй във обща цел се сляха
три глави и шест ръце.*

ТРИМАТА: *Няма друг подарък, който
може с нея да се мери!
Не на Дон, на Дин, на Дан -
туй е куклата на Меги!*

Влиза Дядо Коледа. Музиката спира.

Дядо Коледа: Какво става тук? Какъв е този шум?

Джуджетата: Дядо Коледа!

Дядо Коледа: Нима пеехте заедно?

ДИН: Да.

Дядо Коледа: О, но какво е това?

ДОН: Кукла.

ДАН: Куклата на Меги!

Дядо Коледа: Прекрасна е. Кой я направи?

Тримата отговарят едновременно:

ДАН: Дин, Дон, Дан.

ДОН: Дан, Дин, Дон.

ДИН: Дон, Дан, Дин.

Дядо Коледа: Да не би да искате да кажете, че...

ТРИМАТА: Да, заедно я направихме.

Дядо Коледа: Никога не съм виждал нищо по-хубаво.

ТРИМАТА: Наистина ли?

Дядо Коледа: Тази кукла, тя носи духа на Коледа.

ТРИМАТА: Духа на Коледа...

Дядо Коледа: О, да... Благодаря ви, момчета. Меги ще бъде истински щастлива.

Дядо Коледа излиза. Куклата започва да танцува.

*** Музика: «Новогодишна песен»**

Сн. човек: Една вълшебна шейна е спряла във мрака.

Два елена пръхтят недоволно и чакат.

Три джуджета от три часа край тях се тревожат.

Четири пакета забравили в чувала да сложат.

Пет въжета отвързват и чувала преравят.

Шест списъка четат и пак проверяват.

Седем тюленчета им светят с фенери високо.

Осем бели мечета в снега ровят наоколо.

Девет телефона звънят ли звънят, не престават.

Десет пъти питат: "Дядо Коледа защо закъснява?"

Девет сови отвърщат: "Ало, все така става!".

Осем мечета намират пакетите в прясната.

Седем тюленчета им ръкопляскаат.

Шестте списъка вихрушката ги е отвяла.

Петте въжета са стегнали здраво чувала.

Четири пакета при другите играчки са сложени.

Трите джуджета вече не са разтревожени.

Двата елена тропват със златни копита.

Една шейна с Дядо Коледа към децата полита.

Музика: "Коледно звънче"

/Снежният човек се скрива. На сцената излизат родителите и едно от момчетата, облечено с нар. носия./

По-големият брат: Аз може ли да тръгнам вече?

Бащата: Къде ще ходиш ?

Майката: Как къде , ами ще коледува . Време му е вече, ерген е .

Бащата: Върви. И да не прескочите нашата къща .А песните научи ли?

По-големият брат: Разбира се! Чуй! /запява/

Музика:“ Добри гости коледари“

Майката: Побързай, сине, другарите ти са тръгнали вече!

/ По-големият брат побягва./

/Чуват се радостни викове . Останалите деца наобикалят елхата и всеки грабва пакет и бързо го разопакова. Вадят подаръците. Меги вади куклата, която джуджетата направиха. Тя я прегръща усмихнато и поглежда към небето./

Меги: Благодаря ти, Дядо Коледа! И все пак ти съществуваш!!! Коледно вълшебство!!!!

Музика:“ Коледа 9“

/Куклата танцува./

Куклата:

Тя край нас е навред, погледни я! Тя , безкрайната детска магия!

Детски смях – сякаш пеят звънчета...Засияли с надежда очета...

Блика в малките детски ръчички топлина и милувка за всички...

Ето това е магията чудна за големите толкова трудна...

Затова ,ако питаш децата: „Как се казват в света чудесата!?”,

ще откликнат при първия зов:

Те са : Вяра, Надежда , Любов! И ДОБРО!

Звучи песента „Аве, Мария”

Водещ:/на фона на музиката/_Коледа е! Бъдете всички здрави и бодри!

Трудете се, учете се, за да берете по-късно плодовете на радостта!

Коледа е! Огледайте се, поздравете своите близки, пожелайте им нещо от сърце, покажете, че ги обичате!

Коледа е! Най-светлият семеен празник! Поздравете се и се целунете!
Обичайте се и помагайте на нуждаещите се, защото този ден и тази вечер са свети!

Честита Коледа! Честито Рождество Христово!

Дядо Коледа - Слави

Бабата - Патрисия

Дядото - Камен

Майката - Симона

Бащата - Цветомир

Меги - Лора

Снежният човек - Николай

Джудже Дон - Косьо

Джудже Дин - Тервел

Джудже Дан - Светльо

Дете 1 - Весела

Дете 2 - Стефани

Дете 3 - Цветелин

Куклата – Филипа

Песни

1. „Зима е“ -
2. „Коледа 2“
3. „Тиха нощ, свята нощ“
4. „Зимна песничка“
5. „Коледен помагач“ инструментал
6. „Коледен помагач“ 1-ви куплет
7. „Новогодишна песен“
8. „Коледно звънче“
9. „Добри гости коледари“ – първи куплет
10. „Коледа 9“
11. „Аве, Мария“